

vis Deel af Lønningerne til Sæd, efter en Scala, som isøvrigt er den samme, som den, der er normeret i Gageudbetalingsloven for indværende Finantsaar af 30te Decbr. 1858. Det er derhos en Selsfølge, at der herefter har maattet foretages en Nedsættelse af samtlige Gagesatser, beregnet efter den omtrentlige Forsøgelse i Lønningerne, som Omsetningen af en Deel af dem til Sæd i Almindelighed kan antages at ville medføre, og hvilken man har troet at kunne ansætte til 1 Rd. paa Tønde Korn, idet man forøvrigt er gaaet ud fra, at de ved Nedsættelsen fremkomne ulige Beløb burde afrundes til fulde Hundreder.

Egtesom vi saaledes med Hensyn til den Deel af Udvalgsbetænkningen, der maa ansees for den væsentligste, har troet, at der efter Omstændighederne ikke var Anledning til at fravige Udvalgets Forslag, saaledes ere ogsaa flere andre Puncter af dette Forslag tagne tilfølgende af os udarbejdede Lovudkast, og navnlig med nogle enkelte Modificationer, de fleste af de i Betænkningen foreslaaede §§ af mere almindeligt Indhold. Kun er der en Bestemmelse, som vi have fundet i den Grad uhensigtsmæssig og forbunden med saamange Vanskeligheder i Udførelsen, at vi ikke have kunnet tilraade sammes Optagelse i Udcastene. Vi tænke herved paa den i Betænkningen indførte, fra Lønningsloven for Universitetet og flere andre Stiftelser af 12te Januar 1858 hentede Bestemmelse, hvorefter den, der forener flere Embeder eller offentlige Bestillinger, i disses samlede Lønninger skal lide et vist Afdrag saa stort som Halvdelen af alle Lønninger med Undtagelse af den højeste. Egtesom nemlig en saadan uforholdsmæssig Nedsættelse af den Lønning, der ellers erkjendes for at være et passende vederlag for et Embedes Besørgelse, ikke synes tilstrækkelig motiveret derved, at Vedkommende seer sig istand til at forene dette Embede med et andet, hvorved man specielt skal henlede Opmærksomheden paa, at flere Embeder endog ere af den Natur, at det ligesom maa ansees forudsat, at de ere bestemte til at forenes med anden Embedsvirksomhed, see t. Ex. hvad nedenfor (Bilag B in fine) vil blive pttret om Posten som Overbiskopstue ved det store Kgl. Bibliothek, saale-

des er det og vor Overbeviisning, at en Regel af det antyde Indhold i de fleste Tilfælde vil have til Følge, at ingen passende Personlighed vil være i stand til at overtage sig Embedet paa disse uheldige Vilkaar, saa at man i Virkelighed vil blive nødsaget til at andrage paa Folkerepresentationens Samtykke til en Forskielse af Vederlaget, Noget, der ogsaa maa ansees forudsat af Folkethingsudvalget ved den Bestemmelsen givne Tilføining om, at det forbeholdes nærmere at ordne saadanne Forhold gjennem Finantsloven, forsaavidt det maatte vise sig nødvendigt. Hertil kommer, at Bestemmelsen forøvrigt maatte være at anvende med samme Indskrænkning, som ved Gjennemførelsen af den tilsvarende Regel i Loven af 12te Januar 1858 er gjort gjældende og af Rigsdagen billiget (see Rigsdagstid. for 10de Session 1858, Anh. B Sp. 70), at nemlig i det Hele de Viindtægter, der ikke have Character af Gage eller Lønning i den Betydning, som det sidste Ord i Lovgivningsproget har faaet ved de senere Lønningslove, ere undtagne fra Forskriften, saa at den overhovedet kun kommer til at gjælde for de Lønninger, der give Pensionberettigelse. Vi skjønne derfor ikke rettere, end at denne Lovbestemmelse i Gjerningen vilde blive ulførlig og i mange Maader komme i Strid med Statsjensestens Tare, uden at nogen Besparelse derved vilde opnaaes, hvis Hensynet til en saadan har været Hovedmotivet for Udvalget til at foreslaae denne Paragraph. Skulde Hensigten derimod være at modvirke en betænkkelig Cumulation af Embeder, og skulde Frygten herfor være at søge i de nærværende Forhold, da have vi ved at tage Rækkerne af de Embedsmænd som nærværende Lovudkast angaae, i deres Heelhed for sig, hverken kunnet finde ydelige Exempler paa deslige Cumulationer, eller kunnet overtyde os om, at der overhovedet fra denne Kant vil være nogen Fare, naar der, som Lønningsloven af 12te Januar 1858 er forstaaet, kun er Talen om Foreningen af flere Embeder i den snevrere Forstand af Kongelige Embeder. Vi antage derfor ikke, at der er nogen Nødvendighed til stede for at optage en saadan Regel, og alene for Principets Skyld at optage en Regel, som efter det Bemærkede i det hyppigste Tilfælde